

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 16 juli 2015 *

”Begäran om förhandsavgörande — Immateriell och industriell äganderätt — Direktiv 2004/48/EG — Artikel 8.3 e — Försäljning av intrångsgörande varor — Rätt till information i samband med ett förfarande om intrång i en immateriell rättighet — Medlemsstats lagstiftning som gör det möjligt för banker att avslå en begäran om information om ett bankkonto (banksekretess)”

I mål C-580/13,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) genom beslut av den 17 oktober 2013, som inkom till domstolen den 18 november 2013, i målet

Coty Germany GmbH

mot

Stadtsparkasse Magdeburg,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen samt domarna K. Jürimäe, J. Malenovský (referent), M. Safjan och A. Prechal,

generaladvokat: P. Cruz Villalón,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Coty Germany GmbH, genom M. Fiebig, Rechtsanwalt,
- Stadtsparkasse Magdeburg, genom N. Gross, Rechtsanwalt,
- Tysklands regering, genom T. Henze och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom F. Bulst och F. Wilman, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 16 april 2015 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

* Rättegångsspråk: tyska.

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 8.3 e i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter (EUT L 157, s. 45, och rättelse i EUT L 195, s. 16).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Coty Germany GmbH (nedan kallat Coty Germany), ett bolag som är innehavare av immateriella rättigheter, och en bank, Stadtsparkasse Magdeburg (nedan kallad Stadtsparkasse) angående Stadtsparkasses vägran att tillhandahålla Coty Germany information om ett bankkonto.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 Skälen 2, 10, 13, 15, 17 och 32 i direktiv 2004/48 har följande lydelse:

”(2) Skyddet för immateriella rättigheter bör ge uppfinnaren eller nyskaparen förutsättningar att kunna göra en rimlig förtjänst på sin uppfinning eller nyskapelse. Det bör dessutom möjliggöra en maximal spridning av verk, idéer och ny kunskap. Samtidigt bör det varken hindra yttrandefrihet, ett fritt informationsutbyte eller skydd för personuppgifter, inte heller på Internet.

...

(10) Syftet med detta direktiv är att tillnärma lagstiftningarna för att uppnå en hög, likvärdig och enhetlig skyddsnivå för immateriella rättigheter på den inre marknaden.

...

(13) Direktivet måste ges ett så brett tillämpningsområde som möjligt, så att det inbegriper alla immateriella rättigheter som omfattas av gemenskapsrättsliga bestämmelser på området och/eller den nationella lagstiftningen i den berörda medlemsstaten ...

...

(15) Detta direktiv bör inte påverka de materiella reglerna om immateriella rättigheter, och inte heller Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter [(EGT L 281, s. 31)], Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/93/EG av den 13 december 1999 om ett gemenskapsramverk för elektroniska signaturer [(EGT L 13, 2000, s. 12)] eller Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden [(EGT L 178, s. 1)].

...

(17) Beslut om de åtgärder, förfaranden och sanktioner som anges i detta direktiv bör i varje enskilt fall ske så att vederbörlig hänsyn tas till omständigheterna i det enskilda fallet, inklusive särdragen hos de olika typerna av immateriella rättigheter och, när det är lämpligt, om intrånget har begåtts avsiktligt eller oavsiktligt.

...

(32) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna [(nedan kallad stadgan)]. Detta direktiv syftar särskilt till att säkerställa att immateriella rättigheter respekteras fullt ut, i enlighet med artikel 17.2 i [stadgan].”

4 I artikel 2.3 a i direktiv 2004/48 föreskrivs följande:

”Detta direktiv skall inte påverka

a) de gemenskapsrättsliga bestämmelser som reglerar den materiella delen av immaterialrätten, direktiven 95/46/EG, 1999/93/EG eller 2000/31/EG i allmänhet och i synnerhet artiklarna 12–15 i direktiv 2000/31/EG”.

5 Artikel 8 i direktiv 2004/48 har rubriken ”Rätt till information” och föreskriver följande:

”1. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga rättsliga myndigheterna, i samband med en rättegång om immaterialrättsintrång och som svar på en berättigad och proportionell begäran av kändanden, får besluta att information om ursprung och distributionsnät för de intrångsgörande varorna eller tjänsterna skall lämnas av intrångsgöraren och/eller annan person som

a) har befunnits förfoga över intrångsgörande varor i kommersiell skala,

b) har befunnits använda intrångsgörande tjänster i kommersiell skala,

c) har befunnits i kommersiell skala tillhandahålla tjänster som använts i intrångsgörande verksamhet,

eller

d) har pekats ut av en person som avses i a, b eller c såsom delaktig i produktion, tillverkning eller distribution av varorna eller tillhandahållandet av tjänsterna.

2. Informationen i punkt 1 skall, om lämpligt, omfatta

a) namn och adress på producenter, tillverkare, distributörer, leverantörer och andra som tidigare innehaft respektive använt varorna eller tjänsterna, samt på tilltänkta grossister och detaljister,

b) uppgifter om hur mycket som producerats, tillverkats, levererats, mottagits eller beställts samt om erhållet pris på varorna eller tjänsterna.

3. Punkterna 1 och 2 skall inte påverka tillämpningen av andra lagbestämmelser som

a) ger rättighetshavaren rätt till ytterligare information,

b) reglerar hur information som lämnas enligt denna artikel får användas i civilrättsliga eller straffrättsliga förfaranden,

c) reglerar ansvar för missbruk av rätten till information,

d) gör det möjligt att vägra lämna sådan information som skulle tvinga den person som avses i punkt 1 att medge egen eller nära anhörigs medverkan i ett immaterialrättsintrång,

eller

e) reglerar sekretesskydd för informationskällor eller behandling av personuppgifter.”

6 I direktiv 95/46 föreskrivs följande i dess artikel 2, som har rubriken ”Definitioner”:

”I detta direktiv avses med

- a) *personuppgifter*: varje upplysning som avser en identifierad eller identifierbar fysisk person (den registrerade). En identifierbar person är en person som kan identifieras, direkt eller indirekt, framför allt genom hänvisning till ett identifikationsnummer eller till en eller flera faktorer som är specifika för hans fysiska, fysiologiska, psykiska, ekonomiska, kulturella eller sociala identitet,
- b) *behandling av personuppgifter (behandling)*: varje åtgärd eller serie av åtgärder som vidtas beträffande personuppgifter, vare sig det sker på automatisk väg eller inte, till exempel insamling, registrering, organisering, lagring, bearbetning eller ändring, återvinning, inhämtande, användning, utlämnande genom översändande, spridning eller annat tillhandahållande av uppgifter, sammanställning eller samkörning, blockering, utplåning eller förstöring,

...”

Tysk rätt

7 Varumärkeslagen (Markengesetz) av den 25 oktober 1994 (BGBl. 1994 I, s. 3082), i dess lydelse enligt lagen av den 19 oktober 2013 (BGBl. 2013 I, s. 3830) (nedan kallad Markengesetz) föreskriver följande i 19 §, med rubriken ”Rätt till information”:

”1. Innehavaren av ett varumärke eller en kommersiell beteckning kan i de fall som avses i 14, 15 och 17 §§ kräva att intrångsgöraren omedelbart lämnar ut information om ursprung och distributionsnät för de olagligt betecknade varorna eller tjänsterna.

2. Vid uppenbart intrång eller då en innehavare av ett varumärke eller en kommersiell beteckning har väckt talan mot intrångsgöraren, gäller rätten (utan att det påverkar tillämpningen av vad som föreskrivs i punkt 1) även gentemot en person som i kommersiell skala

- 1) har innehaft den intrångsgörande varan,
- 2) har utnyttjat intrångsgörande tjänster, eller
- 3) har tillhandahållit tjänster som har använts i den intrångsgörande verksamheten, eller
- 4) enligt den information som har tillhandahållits av någon av de personer som avses i punkterna 1, 2 eller 3, har medverkat i produktion, tillverkning eller distribution av dessa varor eller i tillhandahållande av dessa tjänster,

om personen inte har rätt att vägra att avge vittnesmål mot intrångsgöraren enligt 383–385 §§ i civilprocesslagen [(Zivilprozessordnung)]. Om rätten till information görs gällande vid domstol, enligt första meningen, kan domstolen på begäran skjuta upp handläggningen av det pågående målet till dess att den tvist som avser rätten till information har avgjorts. Den person som är skyldig att lämna information kan av den skadelidande kräva ersättning för kostnader som uppkommer i samband med tillhandahållandet av denna information.

...”

- 8 ”I 383 § i civilprocesslagen, i dess offentliggjorda lydelse av den 5 december 2005 (BGBl. 2005 I, s. 3202), med rubriken ’Vägran att avge vittnesmål av personliga skäl’, föreskrivs följande i punkt 1:

Följande personer kan vägra att avge vittnesmål:

...

6. personer som på grund av sin befattning, ställning eller yrke har blivit anförtrodda uppgifter som med anledning av deras beskaffenhet eller enligt lag ska vara sekretessbelagda, har rätt att vägra att avge vittnesmål avseende de uppgifter som omfattas av sekretess ...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 9 Coty Germany är tillverkare och distributör av parfymer. Bolaget är exklusiv innehavare av gemenskapsvarumärket Davidoff Hot Water, med registreringsnummer 968661 för parfymartiklar.
- 10 I januari 2011 köpte Coty Germany via en auktionsplattform på internet en flaska parfym av märket Davidoff Hot Water. Coty Germany betalade för produkten genom överföring till det konto hos Stadtparkasse som säljaren hade angett.
- 11 Efter det att Coty Germany hade konstaterat att det hade köpt en intrångsgörande vara, vände det sig till auktionsplattformen och begärde utlämnande av det verkliga namnet på innehavaren av det användarkonto på plattformen från vilket parfymen hade sålts, eftersom försäljningen hade skett under pseudonym. Den namngivna personen medgav att kontot tillhörde vederbörande, men förnekade att vederbörande var säljare av varan. Personen i fråga hänvisade till sin rätt att inte behöva vittna och vägrade att tillhandahålla ytterligare information.
- 12 Coty Germany vände sig till Stadtparkasse och begärde med stöd av 19 § punkt 2 i Markengesetz att banken skulle lämna ut namn och adress för innehavaren av det bankkonto på vilket Coty Germany hade satt in betalningen för den intrångsgörande varan som företaget hade köpt. Stadtparkasse vägrade att lämna ut denna information med hänvisning till banksekretessen.
- 13 Coty Germany väckte talan vid Landgericht Magdeburg (regional domstol i Magdeburg), vilken ålade Stadtparkasse att tillhandahålla den begärda informationen.
- 14 Stadtparkasse överklagade avgörandet till Oberlandesgericht Naumburg (regional överinstansdomstol i Naumburg), som upphävde domen från Landgericht Magdeburg. Som skäl för att upphäva domen uppgav Oberlandesgericht Naumburg att det saknades grund för att lämna ut information mot bakgrund av 19 § punkt 2 första meningen, led 3 i Markengesetz.
- 15 Oberlandesgericht Naumburg bedömde nämligen att även om Stadtparkasses tjänster, i förevarande fall tillhandahållande av ett konto, hade använts för den intrångsgörande verksamheten, hade Stadtparkasse rätt att i sin egenskap av bank och med stöd av 19 § punkt 2 första meningen i Markengesetz, jämförd med 383 § punkt 1 i civilprocesslagen, vägra att avge vittnesmål i ett civilrättsligt förfarande.
- 16 Oberlandesgericht Naumburg fann att bedömningen inte stred mot den tolkning som dessa bestämmelser behöver ges mot bakgrund av direktiv 2004/48.

- 17 Coty Germany överklagade avgörandet till Bundesgerichtshof (federal domstol) med samma yrkanden som i lägre instans. Bundesgerichtshof, som hyste tvivel avseende tolkningen av direktiv 2004/48, särskilt artikel 8 i detta, beslutade att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Ska artikel 8.3 e i direktiv 2004/48 tolkas så, att denna utgör hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken det är tillåtet för en bank att i ett fall som det i det nationella målet vägra lämna en upplysning enligt artikel 8.1 c i detta direktiv beträffande en kontoinnehavares namn och adress med hänvisning till banksekretessen?”

Huruvida tolkningsfrågan kan tas upp till sakprövning

- 18 Stadtparkasse har invänt att tolkningsfrågan inte kan tas upp till sakprövning. Banken har gjort gällande att tvisten vid den hänskjutande domstolen inte omfattas av direktiv 2004/48 utan endast av den nationella rätten, eftersom den aktuella begäran om information inte har framställts inom ramen för ett förfarande rörande intrång i en immateriell rättighet, utan i ett fall rörande uppenbart intrång i de rättigheter som är knutna till ett gemenskapsvarumärke. Stadtparkasse menar att ett sådant fall inte regleras i direktiv 2004/48.
- 19 I likhet med vad generaladvokaten har konstaterat i punkt 20 i sitt förslag till avgörande, omfattas en begäran om information som framställs i samband med ett förfarande om uppenbart intrång i de rättigheter som är knutna till ett varumärke av tillämpningsområdet för artikel 8.1 i direktiv 2004/48.
- 20 Detta stöds av skäl 13 i direktiv 2004/48, enligt vilket direktivet måste ges ett så brett tillämpningsområde som möjligt, så att det inbegriper alla immateriella rättigheter som omfattas av gemenskapsrättsliga bestämmelser på området och/eller den nationella lagstiftningen i den berörda medlemsstaten. Direktivet är således även tillämpligt på ett förfarande om intrång i rättigheter knutna till ett gemenskapsvarumärke.
- 21 Begäran om förhandsavgörande kan följaktligen prövas i sak.

Prövning av tolkningsfrågan

- 22 Den hänskjutande domstolen har ställt tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida artikel 8.3 e i direktiv 2004/48 ska tolkas så, att denna utgör hinder för en bestämmelse enligt vilken det är tillåtet för en bank att i ett fall som det i det nationella målet vägra lämna en upplysning enligt artikel 8.1 c i detta direktiv beträffande en kontoinnehavares namn och adress med hänvisning till banksekretessen.
- 23 Enligt artikel 8.1 c i direktiv 2004/48 ska medlemsstaterna se till att de behöriga rättsliga myndigheterna, i samband med en rättegång om immaterialrättsintrång och som svar på en berättigad och proportionerlig begäran av käranden, får besluta att information om ursprung och distributionsnät för de intrångsgörande varorna eller tjänsterna ska lämnas av den som har befunnits i kommersiell skala tillhandahålla tjänster som använts i intrångsgörande verksamhet.
- 24 Bestämmelsen ska läsas mot bakgrund av skäl 17 i direktivet, i vilket det anges att beslut om de åtgärder, förfaranden och sanktioner som anges i detta direktiv i varje enskilt fall bör fastställas så att vederbörlig hänsyn tas till särdragen hos de olika typerna av immateriella rättigheter och, när det är lämpligt, till huruvida intrånget har begåtts avsiktligt eller oavsiktligt.
- 25 Vidare följer det av artikel 8.3 e i direktiv 2004/48 att artikel 8.1 i detta inte ska påverka tillämpningen av andra lagbestämmelser som reglerar sekretesskydd för informationskällor eller behandling av personuppgifter.

- 26 Det är utrett att en bank, som den i det nationella målet, kan omfattas av artikel 8.1 c i direktiv 2004/48. Det är vidare utrett att när en sådan bank lämnar ut namn och adress på en av sina kunder, så utgör det en behandling av personuppgifter enligt definitionen i artikel 2 a och b i direktiv 95/46.
- 27 En nationell bestämmelse, som den i det nationella målet, enligt vilken det är tillåtet för banker att inte lämna ut information som begärs i samband med ett civilrättsligt förfarande med hänvisning till banksekretessen kan således omfattas av tillämpningsområdet för artikel 8.3 e i direktiv 2004/48.
- 28 Enligt artikel 8.1 c i direktiv 2004/48 jämförd med artikel 8.3 e i direktivet ska skyddet av olika rättigheter säkerställas. Dels ska rätten till information säkerställas, dels rätten till skydd av personuppgifter.
- 29 Den rätt till information som en kärke har i samband med ett förfarande om intrång i rätten till egendom avser således att på det aktuella området konkretisera och göra den grundläggande rätten till ett effektivt rättsmedel, som garanteras i artikel 47 i stadgan, tillämplig och därigenom säkerställa att den grundläggande rätten till egendom utövas effektivt, vilken rätt även omfattar immateriell egendom, som åtnjuter skydd enligt artikel 17.2 i stadgan. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 31 i sitt förslag till avgörande, utgör skyddet av den första rättigheten ett instrument som är nödvändigt för att kunna skydda den andra rättigheten.
- 30 Rätten till skydd av personuppgifter som tillkommer personer som avses i artikel 8.1 i direktiv 2004/48 utgör en del av den grundläggande rätten som tillkommer envar att få sina personuppgifter skyddade, vilket garanteras i artikel 8 i stadgan och i direktiv 95/46.
- 31 Vad gäller dessa rättigheter framgår det av skäl 32 i direktiv 2004/48 att direktivet respekterar de grundläggande rättigheterna och iakttar de principer som stadfästs i stadgan. Direktivet syftar särskilt till att säkerställa att immateriella rättigheter respekteras fullt ut, i enlighet med artikel 17.2 i stadgan.
- 32 Samtidigt bör skyddet av immateriell egendom, såsom framgår av artikel 2.3 a i direktiv 2004/48 och skälen 2 och 15 i detta, inte utgöra hinder för bland annat skyddet av personuppgifter, varför direktiv 2004/48 i synnerhet inte får påverka direktiv 95/46.
- 33 Begäran om förhandsavgörande handlar således om hur skyddet för olika grundläggande rättigheter kan förenas med varandra, vilket är nödvändigt. I detta fall ska rätten till ett effektivt rättsmedel och rätten till skydd för immateriell egendom, å ena sidan, förenas med rätten till skydd för personuppgifter, å andra sidan (se, för ett liknande resonemang, dom *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, punkt 65).
- 34 Enligt domstolens rättspraxis innebär unionsrätten ett krav på att medlemsstaterna, när de införlivar direktiven med nationell rätt, ska utgå från en tolkning av direktiven som gör det möjligt att säkerställa en korrekt balans mellan de olika grundläggande rättigheter som åtnjuter skydd enligt unionens rättsordning. Vid genomförandet av införlivandeåtgärderna av dessa direktiv, ankommer det på medlemsstaternas myndigheter och domstolar att inte bara tolka sin nationella rätt på ett sätt som står i överensstämmelse med dessa direktiv utan även att se till att de inte grundar sig på en tolkning av dem vilken skulle stå i strid med dessa grundläggande rättigheter eller med andra allmänna principer för unionsrätten (se dom *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, punkt 70).
- 35 I artikel 52.1 i stadgan preciseras bland annat att varje begränsning i utövandet av de rättigheter och friheter som erkänns ska vara förenlig med det väsentliga innehållet i dessa rättigheter och friheter. Vidare följer det av domstolens praxis att en åtgärd som innebär en klar kränkning av en rättighet som åtnjuter skydd enligt stadgan inte kan anses uppfylla kravet på att säkerställa en korrekt balans

mellan de grundläggande rättigheter som ska förenas (se, angående ett föreläggande, dom Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, punkt 48 och 49, och dom Sabam, C-360/10, EU:C:2012:85, punkterna 46 och 47).

- 36 I förevarande fall är det enligt den bestämmelse som är aktuell i det nationella målet möjligt för en bank att vägra att lämna en upplysning enligt artikel 8.1 c i direktiv 2004/48 beträffande en kontoinnehavares namn och adress med hänvisning till banksekretessen. Det är visserligen så, att artikel 8.1 i direktivet inte ger en självständig rätt till information som enskilda kan göra gällande direkt hos intrångsgöraren eller hos de som avses i artikel 8.1 a–d i direktivet. Det ankommer emellertid på medlemsstaterna att säkerställa att informationen kan erhållas i ett domstolsförfarande.
- 37 Den aktuella nationella bestämmelsen tycks således, betraktad för sig, tillåta en sådan vägran utan begränsning, eftersom den enligt sin lydelse varken innehåller något villkor eller någon precisering, vilket det emellertid ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva.
- 38 En sådan nationell bestämmelse kan således, betraktad för sig, utgöra hinder för rätten till information enligt artikel 8.1 i direktiv 2004/48, varför den – såsom följer av punkt 29 – inte kan anses iakttä den grundläggande rätten till effektivt rättsmedel och den grundläggande rättigheten till immateriell egendom.
- 39 Möjligheten att utan begränsning eller förbehåll göra gällande banksekretessen kan hindra att vederbörlig hänsyn tas till särdragen hos de olika typerna av immateriella rättigheter och, när det är lämpligt, till huruvida intrånget har begåtts avsiktligt eller oavsiktligt i samband de förfaranden som föreskrivs i direktiv 2004/48 och de åtgärder som vidtas av behöriga nationella myndigheter, bland annat när de avser besluta att nödvändig information ska lämnas ut enligt artikel 8.1 i detta direktiv.
- 40 Därför kan en bestämmelse som tillåter detta utgöra en klar kränkning inom ramen för artikel 8 i direktiv 2004/48 av det effektiva utövandet av den grundläggande rätten till immateriell egendom, och detta till förmån för den rätt till skydd av personuppgifter som tillkommer de personer som avses i artikel 8.1 i direktiv 2004/48 genom skyldigheten för en bank att iakttä banksekretessen.
- 41 Mot bakgrund av det ovan anförda kan en nationell bestämmelse som den i det nationella målet, betraktad för sig, utgöra en klar kränkning av den grundläggande rätten till ett effektivt rättsmedel och slutligen av rätten till immateriell egendom som tillkommer innehavarna av dessa rättigheter, varför en sådan bestämmelse således inte iakttar skyldigheten att säkerställa en korrekt balans mellan de olika grundläggande rättigheter som behandlas i artikel 8 i direktiv 2004/48.
- 42 Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen att pröva om det i förekommande fall finns andra sätt eller andra förfaranden i nationell rätt som gör det möjligt för behöriga rättsliga myndigheter att besluta om utlämnande av nödvändig information om identiteten för de personer som omfattas av artikel 8.1 i direktiv 2004/48 utifrån särdragen för varje enskilt fall, i enlighet med skäl 17 i direktivet.
- 43 Mot denna bakgrund ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artikel 8.3 e i direktiv 2004/48 ska tolkas så, att den utgör hinder för en sådan nationell bestämmelse som den i det nationella målet, enligt vilken det utan begränsning eller förbehåll är tillåtet för en bank att vägra lämna ut information enligt artikel 8.1 c i detta direktiv beträffande en kontoinnehavares namn och adress med hänvisning till banksekretessen.

Rättegångskostnader

- 44 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artikel 8.3 e i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter ska tolkas så, att den utgör hinder för en sådan nationell bestämmelse som den i det nationella målet, enligt vilken det utan begränsning eller förbehåll är tillåtet för en bank att vägra att lämna ut information enligt artikel 8.1 c i detta direktiv beträffande en kontoinnehavares namn och adress med hänvisning till banksekretessen.

Underskrifter